

ת"פ 49539/06/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מוחמד עיסאוי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 49539-06-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' עיסאוי
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
מוחמד עיסאוי
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד פרידלנד
הנאשם

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים.

באישום הראשון נכתב כי בין יום 23.2.16 ל-26.2.16 נפגשו הנאשם ואחיו עודאי עיסאוי (להלן: עודאי) עם הנער אלולו חאלד (להלן: חאלד), והציעו לו להתפרץ יחד עמם לדירת מגורים ברחוב אקסודוס 9 קומה 4 בלוד. בהמשך, בשעות הערב המאוחרות, התפרץ הנאשם ביחד עם חאלד ועודאי לדירה, בכך שעלה לגג יחד עם חאלד. מהגג ירד חאלד כשהוא קשור בחבל אותו אוחז הנאשם, לעבר הדירה, ובהגיעו לדירה פתח את חלון המטבח ונכנס לדירה כשכל אותו הזמן עודאי עומד ושומר מתחת לבניין. באותן נסיבות גנב חאלד מן הדירה טלוויזיה 50 אינץ', טלוויזיה 32 אינץ', וטלפון LG. בגין האירוע יוחסו לנאשם עבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), התפרצות למגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) ו-29 לחוק, וגניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 ו-29 לחוק.

באישום השני נכתב כי ביום 17.6.16 בסמוך לשעה 06:30 אותר הנאשם בבית הוריו ברחוב אקסודוס 91 כשהוא מסתתר באחד מחדרי הבית ודלת החדר נעולה. הנאשם נעצר והובא בפני בית המשפט, אשר הורה על שחרור בתנאים, לרבות מעצר בית מלא בפיקוח אחיו זאודי למשך 5 ימים. לאחר מכן, ביום 19.6.16 וביום 20.6.16, בשעות הבוקר, לא שהה הנאשם בכתובת מעצר הבית, ובכך ביצע 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

2. הנאשם כפר באישום הראשון מכל וכל. בנוגע לאישום השני הודה כי אכן לא היה בביתו במועדים הנקובים, אך טען כי הודיע בשעתו לב"כ, כי אינו יכול להישאר בבית אחיו, ועליו לשנות מקום שהייתו.

מסד הראיות

3. הנאשם אינו חולק על כך שבוצעה פריצה לדירת המתלון ובמסגרתה נגנבו הפריטים הנזכרים. טענתו היא כי לא היתה לו יד בדבר.

4. לצורך הוכחת האשמה, נסמכת התביעה על מארג ראיות המורכב מצירופם של אלה:

א. עדות המתלון אודות ההתפרצות לדירת אביו המנוח שעמדה ריקה, וגניבת שני מכשירי טלוויזיה וכן מכשיר טלפון נייד.

ב. העובדה כי משפחת הנאשם מתגוררת באותו הבניין ובאותה הקומה.

ג. גילוי דגימת ט.א של חאלד בדירה, אשר הובילה למעצרו ולחקירתו, בה הודה כי התפרץ לדירה יחד עם הנאשם ואחיו עודאי. חאלד אמנם חזר בו מגרסתו והעיד כי התפרץ לבדו, אך הוכרז כעד עוין, והתביעה מבקשת להעדיף את הודעתו על פני העדות.

ד. עדותו של עודאי (אחיו של הנאשם) בה הפליל את עצמו ואת חאלד, אך הרחיק את הנאשם מכל מעורבות. בחקירתו מסר, לבקשת החוקר, את מספר הטלפון של אחיו, הנאשם.

ה. דו"חות פעולה לפיהם נתפס כרטיס הסיים של הנאשם, שמספרו זהה למספר שמסר עודאי, בביתו של הנאשם, כחודשיים לאחר ההתפרצות.

ו. מחקרי תקשורת הקושרים בין הנאשם לבין המכשיר שנגנב מן הדירה.

ז. מחקרי תקשורת המראים כי בסמוך למועד ההתפרצות בוצעו שיחות רבות בין הנאשמים, בניגוד לטענת הנאשם לפיה היה סכסוך בין משפחתו למשפחת חאלד.

ח. נסיבות מעצרו של הנאשם, אשר התחמק מן המשטרה על פני תקופה משמעותית, המלמדת על תודעת אשם.

ט. העובדה שחאלד ועודאי הועמדו לדין בגין ההתפרצות, והודו, כל אחד בנפרד, בעובדות כתב האישום שיוחס להם, אשר כלל תיאור מעורבותו של הנאשם בעבירות.

י. חקירות הנאשם בהן שמר על זכות השתיקה.

יא. שקריהם של הנאשם, חאלד ועודאי והסתירות בין גרסאותיהם, בעדותם.

יב. חוסר הסבירות של גרסת חאלד בעדותו, כאילו ביצע את ההתפרצות לבדו, זאת לנוכח מיקום הדירה בקומה הרביעית, והרכוש שנגנב.

יג. בעניין האישום השני- דו"חות השוטרים והודעת הנאשם בנוגע להפרת תנאי מעצר הבית.

5.

מנגד, הנאשם מיקד הגנתו בטיעונים כלפי האישום הראשון, ומפנה לקשיים הבאים:

- א. בזירת העבירה לא נמצאה כל ראיה הקושרת את הנאשם, בעוד שנמצאה דגימת ט.א הקושרת את חאלד.
- ב. חאלד הפליל את הנאשם ואת עודאי רק בחקירתו השנייה, ולא הוסבר מה שינה את דעתו, לעומת הכחשתו בחקירה הראשונה. נוכח פער הזמנים הקצר בין החקירות, ונוכח העדר תיעוד של שיחות שנערכו עם חאלד בין חקירה לחקירה, עולה החשש שהגרסה המאוחרת היא פרי לחץ שהופעל עליו.
- ג. חאלד מסר במשטרה כי היה לו סכסוך עם הנאשם, מה שמסביר את רצונו להעליל על הנאשם.
- ד. המשטרה לא ניסתה לאתר שני עדים שחאלד טען כי סיפר להם את האמת- רמי עיסאווי ומועייד אמורי.
- ה. המשטרה לא טרחה לבצע עימות בין הנאשם לבין חאלד ועודאי.
- ו. שתיקת הנאשם בחקירתו, נעוצה בחוסר האמון שלו במשטרה, והוא תמיד אינו משתף פעולה בחקירה, כך שאין לשקול את שתיקתו כנגדו.
- ז. העובדה שהמעורבים בעבירה דיברו על אחד בשם "חמודה" כמי שהיה שותף להתפרצות, אינה מפלילה את הנאשם, שאינו מכונה "חמודה" אלא "מוחמד" בלבד.

6.

לאחר בחינת הראיות והטענות, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את שני האישומים מעבר לכל ספק סביר. להלן אבחן את הראיות לעניין האישום הראשון, העוסק באירוע ההתפרצות ובשלב שני אדון בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

האישום הראשון

עדות המתלונן

7.

כאמור לעיל, הדירה המדוברת שייכת לאביו המנוח של המתלונן, אשר נפטר ימים אחדים קודם להתפרצות. המתלונן העיד כי ביקר בדירה ביום 23.2.16 וראה שהכל כשורה, אך כשהגיע שוב ביום 3.3.16, הבחין כי נעלמו 2 טלוויזיות ומכשיר טלפון LG שאת מספר הברזל שלו, מסר לשוטרים. המתלונן הבחין כי חלון המטבח פתוח, למרות שהשאיר אותו סגור, והסיק כי משם נכנסו הפורצים.

זירת העבירה

8. מטעם תביעה הוגשו תמונות מקום ההתפרצות (ת/29). כמו כן, מופיע הבניין בסרטון הובלה והצבעה שנערך לחאלד. המדובר בבניין מגורים בן 4 קומות, על גבי קומת עמודים, והדירה עצמה מצויה בקומה הרביעית. לפי בדיקת מז"פ, ובאופן המתיישב עם עדות המתלונן, ההתפרצות בוצעה דרך חלון המטבח, שהוא חלון הזזה. מחוץ לחלון המטבח, על קיר הבניין ובצמוד אליו, מצוי מסתור כביסה, ומשתלשלים צינורות שונים, מן הגג כלפי מטה.

9. על פי מידותיו של חלון המטבח, לא ניתן להוציא מבעדו מסכי טלוויזיה בגודל 50 אינץ', ו-32 אינץ', אלא על צד. לאחר עיון בתמונות, אני סבורה כי לצורך משיכת המסכים אל הגג, נדרש היה שיתוף פעולה של שני אנשים לפחות, כך שאחד מהם יוציא את המסכים מן החלון על צידם, ייצב אותם בזווית נוחה לצורך משיכתם בחבל כלפי מעלה, ורק אז, תבוצע המשיכה אל הגג, על ידי אחר העומד על הגג. אינני סבורה כי אדם בודד היה יכול לבצע את כל הפעולות הללו, מבלי ליטול סיכון ממשי לכך שאחד המסכים יישמט מטה בקול רעש גדול, או יינזק כתוצאה מחיכוך עם קיר הבניין, או יסתבך בצנרת. היות שמדובר בפריטים שבירים ופגיעים והיות שיש להניח כי גונביהם היו מעוניינים למנוע כל חשש לנזק במהלך משיכתם אל הגג, היה הכרח לייצב כל אחד מהם מחוץ לחלון, כשגבו מופנה אל הקיר וחזיתו פונה לרחוב, ואזי נדרשה משיכתו כלפי מעלה, תוך כדי שליטה בזווית המנח, עד ההגעה לגג.

בנסיבות הללו, אני סבורה כי ההתפרצות בוצעה על ידי שניים או יותר, ואין זה סביר כי בוצעה על ידי אדם אחד.

השתלשלות העניינים והתקדמות החקירה

10. אין מחלוקת על כך שבדירה נמצאו טביעות אצבע של חאלד אלולו. הדגימה נלקחה מן הצד הפנימי של מסגרת חלון המטבח, שדרכו בוצעה ההתפרצות. ביום 6.4.16 נשלח מסמך גילוי, לפיו נמצאה התאמה לחשוד חאלד (ת/30), אשר נעצר בעקבות זאת ביום 10.4.16, הודה, והפליל את הנאשם ואחיו עודאי.

11. בהמשך לחקירת חאלד, ביום 13.4.16 עצרה המשטרה את עודאי עיסאווי, אחיו של הנאשם. בחקירתו ניסה להרחיק עצמו, אך לאחר מכן, הודה בהתפרצות ביחד עם חאלד. לצד זה, הרחיק את הנאשם מכל מעורבות. בחקירה מסר לבקשת החוקרים את מספר הטלפון של הנאשם.

12. המשטרה ערכה מחקר תקשורת ראשוני למספר הברזל של המכשיר הנייד הגנוב מן הדירה, ומצאה כי מספר כרטיס הסיים של הנאשם, אותו מסר עודאי, "התארח" בו שעות אחדות לאחר ההתפרצות. בנוסף, נערכו מחקרי תקשורת למספרי הטלפון של הנאשם, עודאי וחאלד, אשר העלו שיחות רבות ביניהם, לרבות שיחת וועידה משותפת, במועד ההתפרצות.

13. בעקבות חקירת חאלד וממצאי מחקר התקשורת, פעלה המשטרה למעצרו של הנאשם, אך הוא לא נתפס, חרף מאמצי איתור ניכרים, עד שנעצר בביתו, על ידי המשטרה ביום 17.6.18. בחקירתו הכחיש כל מעורבות בעבירות. בביתו נתפס כרטיס הסיים, ש"התארח" במכשיר הגנוב, על פי מחקרי התקשורת.

14. בעקבות הממצאים, הוגש כתב אישום נגד חאלד בגין ההתפרצות, שבוצעה יחד עם הנאשם ועודאי, בת"פ 33810-04-16 (נוער). ביום 10.11.16 הוא הודה בעובדות כתב האישום כפי שהן, והורשע על פי הודאתו (פרוטוקול בית המשפט (ת/40)).

באופן דומה, הוגש כתב אישום נגד עודאי, בת.פ. 33879-04-16, בו הואשם בביצוע ההתפרצות יחד עם חאלד ועם הנאשם. עודאי הודה בעובדות כפי שהן, והורשע על פי הודאתו ביום 7.2.18 (פרוטוקול בית המשפט (ת/50)).

15. כעת, לאחר שהוסברה השתלשלות העניינים, אגש לבחינת הראיות, לפרטיהן.

עדות חאלד

16. חאלד הובא כמובן לעדות מטעם התביעה, אך בעדותו התכחש לדבריו בחקירה, וטען כי ביצע את ההתפרצות לגמרי לבדו. בעקבות זאת, הוכרז כעד עוין. התביעה מבקשת להעדיף את אמרותיו בחקירתו, על פני עדותו. מנגד, הנאשם טוען כי אין להעדיף את הנאמר באמרות החוץ, שכן חאלד אולץ מצד החוקרים למסור שמות נוספים, ובחר להפליל את הנאשם שעמו היה מסוכסך, למרות שלאמתו של דבר, לא היה הנאשם מעורב כלל. לאחר בחינת הראיות כולן, מסקנתי היא כי אין מקום לקבל את טענת הנאשם, ויש להעדיף את אמרת חאלד בחקירה על פני עדותו, כפי שאנמק להלן.

17. ראשית, הגרסה לפיה חאלד התפרץ לבדו, היא בלתי מתקבלת על הדעת, מבחינת מיקום הדירה בקומה הרביעית, הצורך לחדור לתוכה מן הגג, ולהוציא את המסכים אל הגג. חאלד אמנם מסר תיאור של אופן פעולתו, אך לא ניתן היה להבין ולהשתכנע שהדבר ניתן היה לביצוע על ידו לבדו, כפי שקבעתי קודם.

18. שנית, את הגרסה לפיה התפרץ לבדו, לא מסר חאלד באופן מלא ובשרני, אלא כמי שנאנס להעיד, ותשובותיו היו קצרות וחמקניות. בין היתר, התעקש להשיב לשאלות בשפה הערבית, למרות שהוכח כי הוא יודע עברית על בוריה, כעולה מחקירותיו שתועדו כולן בתיעוד חזותי. לצד התעקשותו, העיד לאחר מכן, בהיסח הדעת, בעברית שוטפת (עמ' 21-22). באופן כללי, עדותו הותירה רושם מניפולטיבי, שאף הוא עצמו היה ער לו (עמ' 23 ש' 28; עמ' 26 ש' 20; עמ' 28 ש' 5). בחינת העדות מעלה בברור כי חאלד היה מעוניין להימנע מהפללת הנאשם בכל מחיר. כך, בתחילה טען כי אינו זוכר את האירוע, ואינו זוכר אם הוגש נגדו כתב אישום. לאחר מכן, אישר בלשון רפה כי הורשע, וטען כי כבר שכח כל מה שהיה בחקירה, ואינו יכול להיזכר (עמ' 24). דבריו אלה נשמעו בלתי משכנעים בעליל.

חשוב להבהיר כי במהלך החקירה הנגדית הופנו אל חאלד שאלות רבות אודות הסתירה בין גרסאותיו, אך סירב להשיב לכל השאלות, גם כשהוצעו לו תרחישים המנקים את הנאשם ממעורבות. מכאן עולה כי בעצם, לא היה לו עניין ממשי לסייע לנאשם ולנקותו, ואין ללמוד מסירובו להעיד, על כוונה שכזו. הרושם המתקבל הוא כי שתיקתו נועדה לחסוך מעצמו המשך עיסוק בפרשה, וסיכון לחיכוך חוזר עם האחים עיסאווי.

19. שלישית, בעדותו נימק חאלד את הפללת הנאשם בהודעתו, בכך שהחוקר לחץ עליו למסור שמות נוספים של מי שהיה עמו, אחרת יישאר במעצר. לטענתו, מסר תחת לחץ את שמותיהם של הנאשם ועודאי, שעמם היה לו סכסוך, וזאת רק על מנת שישחררו אותו ממעצר (עמ' 26 ש' 4), וכדי "לסגור את הנושא" (עמ' 30 ש' 4). ואולם, טענה זו הותירה רושם בלתי משכנע, שכן חאלד לא מסר שום פרט קונקרטי אודות החוקר שהפעיל עליו לחץ לטענתו, ואף לא ידע להסביר כיצד זה שלא בא זכרם של הדברים בחקירותיו המתועדות בתיעוד חזותי. כשעומת עם העניין השיב באופן בלתי משכנע: "אם אתה לא שמעת זה בעיה שלך" (עמ' 26 ש' 30). גם הטענה כאילו הובטח לו שישוחרר ממעצרו תמורת מסירת פרטי המעורבים נשמעת תמוהה מאד, בידענו כי כלל לא היה עצור בעת חקירתו, אלא מעוכב בלבד.

20. רביעית, הטענה שהעלה חאלד בעדותו ולפיה היה לו סכסוך עם משפחת הנאשמים, כשלעצמה מעוררת קושי רב, מה גם שהוא הבהיר כי לא היה מסוכסך עם הנאשם ואחיו באופן ספציפי, אלא היה סכסוך "עם המשפחה" (עמ' 22 ש' 32). מעבר לכך, בכל מהלך עדותו הארוכה, לא הסביר את עניינו של אותו סכסוך, ולא מסר כל פרט קונקרטי אודותיו, כך שנותר הרושם כי עניין זה הומצא על ידו באופן סתמי. והעיקר, חאלד נשאל אודות מחקרי התקשורת (ת/32, ת/44-49), מהם עולה כי סביב מועד ההתפרצות בוצעו שיחות רבות מאד בינו לבין האחים עיסאווי, מה שאינו מתיישב עם הטענה לקיומו של סכסוך. תשובותיו בעניין זה היו בלתי ענייניות: "התיק הזה מבחינתי נסגר. אני לא רוצה לחזור על זה שוב, ואין לי מה להוסיף יותר" (עמ' 39 ש' 21).

21. חמישית, גרסת חאלד בעדותו היא עדות כבושה, העומדת בסתירה חזיתית לעדותו של עודאי עיסאווי, שהעיד מטעם הנאשם. אמנם, גם עודאי הרחיק את הנאשם מכל מעורבות, אך גרסתו היא שהוא עצמו היה שותף מלא להתפרצות, יחד עם חאלד (!). יוצא אפוא, כי עדויותיהם של חאלד ועודאי שנועדו שתיהן לגונן על הנאשם, כוללות סתירה פנימית קשה: בעוד שחאלד כובש את גרסתו המפלילה כלפי האחים עיסאווי (כמופיע בהודעתו) וטוען שלא היתה להם כל מעורבות, הרי עודאי מודה בפה מלא כי היה שותף להתפרצות יחד עם חאלד. אך ברור הוא כי שתי העדויות אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, ושעה שעודאי מודה כי היה מעורב בהתפרצות, המסקנה המתבקשת היא כי חאלד לא אמר אמת בעדותו.

22. למול הקשיים שעלו מן העדות, גרסת חאלד בהודעתו השנייה קוהרנטית לחלוטין. אמנם, בהודעתו הראשונה מיום 10.4.16 בשעה 12.21 (ת/41) הרחיק עצמו מכל עבירה, אך היה זה בשלב שבו נשאל שאלות כלליות, בטרם הוצגו בפניו הראיות הקונקרטיות. עולה כי לאחר שתמה חקירתו הראשונה, עמדו החוקרים לצאת עמו להובלה והצבעה בשכונת רמת אשכול, ואז ביקש לספר הכל, הודה בהתפרצות יחד עם האחרים, ומסר תיאור מלא ובשרני של ההתרחשות (ת/42): "התקשר אלי עודאי עיסאווי בשעה 18.00 משהו כזה, אמר לי אני רוצה להגיד לך משהו, אמרתי לו תגיד, אמר לי לא בטלפון, אמרתי לו בסדר מתי אתה תבוא אלי, אמר לי תבוא אלי ב-22.00 אמרתי לו בסדר, הלכתי אליו בשעה 22.00, אמר לי הוא ואח שלו חמודה עיסאווי אנחנו רוצים לגנוב את הבית אין אף אחד שמה אל תפחד שמי שגר שם האשה והבחור מתו, אמרתי להם אני לא רוצה, אמרו לי אנחנו ניקח אותך ליער ונרביץ לך, אמרתי להם טוב בסדר, אני יכנס, אמרו לי בסדר תבוא בשעה 24.00. הלכתי בשעה 24.00 אמרו לי יאללה בוא, נעלה למעלה הלכתי ליד הדלת, אמרתי להם יש רעש בבית, אמרו לי זה הטלוויזיה או הרדיו פתוח, אמרתי להם טוב בסדר, עלינו למעלה לגג, חמודה קשר אותי בחבל ונכנסתי לבית, התקשר אלי עודאי היה למטה מתחת לבניין, שם אותי ועידה עם חמודה, אמר לחמודה שידבר איתי אני על השיחה, אמר לי חמודה מה יש בבית? אמרתי לו יש טלוויזיה... אמרתי לו הנה יש טלפון, אמר לי עכשיו אני יוריד לך בחבל דלי, תשים כל הדברים... אמר לי תפרק את הטלוויזיה ותקשור אותה בחבל, קשרתי...

קשרתי את עצמי והרים אותי, אמר לי עכשיו תשב פה על הגג, חיפש בדלי, יש שם ויזה וניירות, ... אמר לי אתה תלך הביתה ואני מחר יביא לך 200 שקל עם עודאי, אמרתי לו בסדר...". באותה הודעה תיאר את כל פרטי ההתרחשות, והסביר כי האחים עיסאווי לא יכלו לבצע את ההתפרצות לבדם, כיוון שהיו שמנים יותר ממנו. כמו כן, סיפר כי כשהועלה לגג שכח את הכבל של הטלוויזיה בדירה, והנאשם דרש ממנו לרדת שוב על מנת להביאו כי לא יוכל למכור ללא החוטים. עוד תיאר כי הנאשם ועודאי איימו עליו כל העת כי אם יספר על ההתפרצות, יהרגו אותו. בסיום החקירה נשאל, שוב, האם יסכים להוביל את החוקרים למקום ההתפרצות, והשיב בחיוב, אך ציין כי הוא מפחד שייראו אותו, וביקש להצביע על המקום מתוך הרכב. עוד בנוסף, ביקש מן החוקר שלא לספר לנאשם ולעודאי על הודאתו, ואף הציע כי ייאמר להם שנמצאו טביעות אצבע שלהם בדירה, על מנת לא לחשפו. לאחר סיום גביית ההודעה השנייה, יצא חאלד להובלה והצבעה, הוביל את החוקרים לבניין המדובר, ואישר שוב את ביצוע העבירות כפי שתיאר קודם לכן (ת/43).

23. מצפיה בסרטוני חקירותיו של חאלד עולה כי אלה התנהלו באופן נינוח לחלוטין, והוא שיתף פעולה ומסר דבריו ללא כל חשש. נכון הדבר, לא תועדה ההתרחשות במשרד החקירות בין תום חקירתו הראשונה, לבין תחילת חקירתו השנייה, בה הודה בעבירות. ואולם, ניתן להתרשם בבירור, כי את הודעתו השנייה הוא מסר באווירה נינוחה, ללא כל הפעלת לחץ, ותוך מסירת פרטים רבים מיזמתו. אילו היה נתון בסיטואציה מאיימת מצד החוקרים, ואילו פעל מתוך לחץ להשתחרר, יש להניח כי היה מסתפק בגרסה רזה על מנת לצאת ידי חובתו, ולא היה מרחיב בתיאור ההתרחשות כפי שעשה. גם תיעוד ההובלה וההצבעה מלמד ששיתף פעולה מרצונו. המצלמה התמקדה כל העת על פניו, ושפת גופו נראית נינוחה לחלוטין, למעט חששו שמא יזוהה בידי העוברים ושבים בשכונה.

24. הנאשם מפנה לכך שבהודעתו מסר חאלד כי סיפר אודות ההתפרצות ואודות איומיהם של האחים עיסאווי לשני חבריו: עמורי ורמי עיסאווי. לטענת הנאשם היה על המשטרה לאתר את שני האחרונים, ולגבות גרסתם ומשלא נעשה הדבר, יש בכך מחדל חקירתי. אינני מקבלת את הטענה, שכן לא ברור כיצד היה הנאשם יכול להיבנות ממה שהיו עלולים שניים אלה למסור למשטרה. אך ברור הוא כי אילו היו מחזקים את גרסת חאלד בהודעתו, לפיה התוודה בפניהם על ההתפרצות יחד עם האחים עיסאווי, היה בכך כדי להפליל את הנאשם, ולא להיפך. מנגד, אילו היו מכחישים שחאלד שיתף אותם בעניין, עדיין לא היה בכך כדי למעט מן העובדה שחאלד התוודה על העבירות והפליל את הנאשם, באופן המתיישב היטב עם מארג הראיות. שעה שנמצאו טביעות אצבע של חאלד בדירה, אני סבורה כי לא היתה כל חובה על המשטרה להרחיק ולחקור אחרים, עמהם שוחח לטענתו, לאחר מעשה.

25. סיכומי של דבר, אני קובעת כי עדותו של חאלד היתה בלתי משכנעת, ויש להעדיף על פניה את הודעתו המאוחרת, ואת דבריו בעת ההובלה וההצבעה, המספקים גרסה מלאה והגיונית של ההתרחשות.

עדות עודאי

26. עודאי הובא לעדות מטעם הנאשם. עם זאת, ב"כ הצדדים הגישו את הודעתו בהסכמה, במסגרת ראיות התביעה. כפי שנכתב לעיל, עודאי טען בחקירתו ובעדותו, כי את ההתפרצות ביצעו הוא וחאלד, בעוד שלנאשם לא היתה כל מעורבות. לאחר בחינת גרסתו, אני סבורה כי אין לתת בה אמון, ואבהיר.

27. עיון בהודעתו של עודאי מיום 13.4.16 (ת/52) מעלה כי בתחילה ניסה להרחיק עצמו מכל מעורבות, אך בהמשך, הודה בעבירות, והפליל את חאלד, תוך הרחקה מוחלטת של הנאשם. עם זאת, יש לשים לב לכך שברגע בו בחר להתוודות, כשפנה אליו החוקר וביקשו להתחיל לספר את האמת, השיב מיזמתו כך: "אח שלי לא היה, אני גנבתי", זאת למרות שלא הוטח בו קודם לכן כי אחיו היה מעורב בעבירות. הערה זו, מלמדת בבירור כי עודאי היה כל כך מעוניין להרחיק את הנאשם מכל מעורבות, עד שמוטיבציה זו גרמה לו באופן פרדוכסלי להפניית זרקור חשד כלפי אחיו. מיד לאחר מכן, כשנשאל איך נכנס לדירה, חזר על אותו דפוס: "מישהו אחר נכנס ואני עזרתי לו, כל מה שאמר לך זה נכון, אבל זה לא היה אח שלי, זה הייתי אני".

28. יש לציין כי עודאי אישר בחקירתו את טענות חאלד, לפיהן הוא איים עליו ש"יזין אותו" אם לא ייכנס לדירה, וכן איים עליו לאחר מועד ההתפרצות, כי אם יספר שהם אלה שהתפרצו, "יזין אותו", ובכך חיזק את מהימנות גרסתו של חאלד בחקירתו.

29. במהלך החקירה נתבקש עודאי למסור לחוקר את מספר הטלפון של אחיו הנאשם, ומסר לפי תומו את המספר 0543653990. רק לאחר מכן התברר למשטרה כי כרטיס זה "התארח" במכשיר הגנוב בליל ההתפרצות כאמור לעיל, ובכך היה כדי לתרום להתקדמות החקירה.

30. עודאי היה מודע לכך שהנאשם הופלל על ידי חאלד. בנסותו לקעקע את משקל הודעות חאלד ולנקות את הנאשם מאשמה, הקדיש בעדותו מאמץ רב על מנת לשכנע כי הכינוי "חמודה" המופיע בחומר החקירה בהקשרים שונים, אינו מתייחס אל הנאשם, אלא לאדם אחר, שכן הנאשם אינו מכונה "חמודה" כי אם: מוחמד. על עניין חזר עודאי פעם אחר פעם כמענטרה, והנאשם, ממקומו עודד אותו בכך במהלך הדיון. אודה על האמת, לא ירדתי לשורש דעתם של הנאשם ועודאי בטענתם זו, ולא ברור לי מדוע הם מייחסים חשיבות כה רבה לכינוי "חמודה", שעה שנגד הנאשם נאספו ראיות כבדות משקל אחרות, שאינן תלויות בכינוי זה או אחר.

מכל מקום, כיוון שעודאי ריכז מאמצים רבים בנקודה זו, חשוב להבהיר כי דבריו דווקא מלמדים על העדר מהימנותו. בעדותו אמר: "כאילו מנסים להגיד שאח שלי חמודה ואין לי אח חמודה, יש לי אח בשם מוחמד" (עמ' 67 ש' 4), אך בניגוד לכך, הוא עצמו התייחס אל אחיו הנאשם, בעת חקירתו במשטרה בשם "חמודה" פעם אחר פעם (ת/52 ש' 26-20, 221, 239 וכו'). כשעומת עם נקודה זו בחקירה הנגדית, טען כי החוקר בלבד בין אחיו לבין חברו חמודה מוסראתי (עמ' 67 ש' 25). הסבר זה נשמע כמובן תלוש מן המציאות, שכן ברור כי בחקירתו דיבר עודאי אודות אחיו ולא אודות חברו. כשעומת עם העובדה שגם במכשיר הנייד שלו שמור מספר הטלפון של הנאשם תחת השם "חמודה", לא התייחס (עמ' 71 ש' 32). סתירות אלה הותירו רושם בלתי מהימן, של מי שמנסה להרחיק את הנאשם בכל מחיר, תוך התמקדות בטפל.

31. בנסותו להרחיק את הנאשם מן העבירות טען עודאי כי מספר הטלפון של הנאשם הוא אחר בכלל, ומסר לפרוטוקול מס' 0545819614 (עמ' 70 ש' 24). ואולם, הנאשם לא טען ולא הוכיח בשום שלב, כי מספר זה היה שייך לו.

32. עודאי הסתבך בשקרים בנקודות קרדינליות. ראשית, בעדותו אישר כי מספר הטלפון שלו עצמו היה: 0545294401, אך כשהוצג לו פלט מחקר התקשורת (ת/49), בו מתועדות שיחות מרובות בינו לבין הנאשם וחאלד במועד ההתפרצות, לרבות שיחת וועידה, התעלם ואמר: "מה שיש לא קיים, זה שקר, זה לא מספר של אח שלי בכלל". בנוסף, כשנשאל מה עשה עם המכשיר הנייד שגנבו מן הדירה, השיב כי השליך אותו לצפרדע האשפה, מיד באותו הלילה (עמ' 69 ש' 3), אך זוהי גרסה שקרית, שהרי על פי פלט מחקרי התקשורת, הוכנס כרטיס הסיים של הנאשם לתוכו בשעה 02:35 באותו לילה. עודאי עומת עם השקר, והשיב בכעס: "תביאי את העובדות. אני אומר שלא" (עמ' 74). כשנשאל מדוע היו לו כל כך הרבה שיחות עם הנאשם, אם לא היה מעורב בהתפרצות יחד עמו, השיב: "אולי היה לי שעמום, דיברתי אתו בלילה" (עמ' 75 ש' 17). תשובותיו אלה, מפחיתות עד מאד את מהימנותו.

הודאות חאלד ועודאי במשפטם

33. כאמור לעיל, חאלד ועודאי הודו בהתפרצות, כל אחד במשפטו, על פי נוסח האישום שכלל פירוט חלקו של הנאשם כשותף. התביעה טוענת כי יש לראות בהודאת השניים אמרת חוץ התומכת בראיות התביעה.

הלכה פסוקה היא כי הודאתו של עד במשפטו, יכולה לשמש כאמרת חוץ, הניתנת להגשה כראיה במשפט בו הוא מעיד, מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות (ע"פ 141/84 מד"י נ' טובול (10.9.85)). לפיכך, אמרותיהם של העדים עודאי וחאלד במשפטם, הן אמרות חוץ קבילות במשפטו של הנאשם, לפי סעיף 10א'.

בנוגע למשקלן של האמרות הללו, נקבע כי יש לנהוג זהירות, שכן ברור הוא כי העובדות המסבכות את הנאשם לא עמדו במרכז הודיתם של העדים במשפטם, אלא הודיתם נסובה על העובדות שהיוו עבירה לגביהם (ע"פ 4541/90 סלע נ' מד"י (31.12.90)). לצד זה, פסקו בתי המשפט לא פעם, כי ניתן יהיה לבסס הרשעה על אמרת חוץ של עד, שנמסרה במשפטו, במידה שהיא נתמכת בראיות נוספות. בעניין זה, נקבע בע"פ 5905/04 סלומון נ' מד"י (9.10.07):

וכפי שצוין לעיל, גיימן ושייכמן הודו, כאמור, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן שהוגש נגדם, ובין היתר, הם הודו בכך ש"רכשו" כפי שקבע בית משפט קמא, הודאתם זו מהווה "אמרת חוץ" העומדת בתנאי הקבילות הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות (ע"פ 4541/90 סלע נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.7.91)). להלן: פרשת סלע; ד"נ 23/85 מדינת ישראל נ' טובול, פ"ד מב(4) 309, 327; ד' פלפל "אמרה של עד מחוץ לכותלי בית המשפט ו'דבר לחיזוקה' הפרקליט ל"ד 488, 492; על הראיות הנ"ל, חלק ראשון, בעמ' 326). נוכח כך שהודעות אלו לא היו הבסיס הראייתי הבלעדי להרשעה - אשר נסמכה, כאמור, על ראיות רבות נוספות - לא היה כל פגם בשימוש שעשה בהן בית משפט קמא.

(וכן ראו: עניין סלע הנ"ל; רע"פ 1544/11 עאהד נ' מד"י (7.3.11); ת.פ. (מרכז) 6366-07-09 מד"י נ' סער (14.11.11); ת.פ.ח (חי') 42731-07-12 מד"י נ' זאהדה (9.9.14)).

34. בענייננו, אמרותיהם של עודאי וחאלד במשפטם, מצטרפות לראיות רבות נוספות, ובהן הודעת חאלד המפלילה את הנאשם וכן מחקרי תקשורת ענפים, כפי שיפורט מיד. בנסיבות הללו, אני סבורה כי אמנם יש לייחס משקל

של ממש להודעות, כאמרות חוץ נוספות של המעורבים, המפלילות את הנאשם.

מחקרי התקשורת

35. מספרי הטלפון של שלושת המעורבים בהתפרצות נמסרו למשטרה עוד בראשית החקירה: חאלד אלולו מסר ביום 10.4.16 את מספר הטלפון שלו עצמו: 0549557778, אשר נתפס בעת מעצרו (ת/25), כן מסר את מספר הטלפון של עודאי: 0545294401. לפי טענתו, לא היה ידוע לו מספר הטלפון של הנאשם.

בהמשך, ביום 13.4.16 נעצר עודאי, ונתפס ברשותו מכשיר הטלפון שמספרו: 0545294401. בחקירתו מסר לפי תומו את מספר הטלפון של אחיו-הנאשם, המכונה על ידו "חמודה": 0543653990 (כרטיס סים).

בחיפוש שנערך ביום 13.4.16 בביתו של הנאשם, הוא עצמו לא אותר, אך בת זוגו מסרה לידי השוטרים 2 מכשירי טלפון שהיו ברשותו, ואמרה כי אחד מהם שייך לבעלה הנאשם (ת/3). בבדיקה, נמצא באחד המכשירים כרטיס סים שמספרו זהה למספר שמסר עודאי.

36. עיון בפלטי מחקרי התקשורת לגבי שלושת מספרי הטלפון, מעלה כי התקיימו ביניהם שיחות סביב תאריך ההתפרצות, מה שמעיד על תקשורת ערה, ושולל את טענת הנאשם כאילו היה סכסוך משפחתי עם חאלד.

בפלט התקשורת בולטת עלייה חדה בכמות השיחות ההדדיות בין שלושת המעורבים ביום 25.2.16, בייחוד בשעות הערב והלילה. כך, יצאו 18 שיחות מהנאשם לעודאי, החל משעות אחה"צ, ועד לשעות הלילה הקטנות (ת/46). במקביל, ניתן לראות כי עודאי הוציא לא פחות מ-58 שיחות או הודעות לחאלד, וכן שיחות והודעות רבות אל הנאשם (ת/49). בתוך כך, ניתן לראות כי בשעה 22:36:19 ערך עודאי שיחת וועידה עם שני האחרים, וכך עשה גם בשעה 22:42:37 ובשעה 22:46:42.

37. המסקנה הברורה והחד משמעית ממחקרי התקשורת היא כי בליל 25.2.16, היו הנאשם ושני האחרים עסוקים ביותר באופן הדדי, והדבר מתיישב כמובן עם הודעתו של חאלד, אשר אף סיפר על עריכת שיחות וועידה ביניהם, ביזמת עודאי. בכך יש כדי למוטט את שקרי חאלד ועודאי, שנועדו לגונן על הנאשם, כאילו לא היה קשור להתפרצות. הנתונים כמובן מזימים את טענת עודאי לפיה הנאשם ישן בבית, בעת ההתפרצות.

38. הנאשם ער למשמעות המפלילה של מחקרי התקשורת, לכן טען כי מספר הסים 0543653990 לא היה שלו, ואולם אין לקבל את הטענה שעה שהראיות מלמדות את ההיפך. ראשית, מספר זה היה שמור אצל אחיו עודאי תחת הכינוי "חמודה", ובאופן תואם היה שמור אצלו מספרו של עודאי. שנית, כרטיס הסים נתפס בביתו, בתוך מכשיר הטלפון שלו, אשר נמסר מידי בת זוגו, בעת שהמשטרה ניסתה לאתר, ביום 13.4.16 ע"פ דו"ח פעולה (ת/3). אילו חפץ למסור הסבר משכנע בעניין זה, היה בידו לשתף פעולה בחקירתו, או לכל הפחות להתאמץ ולמסור גרסה קוהרנטית וממשית אודות הקשר שלו למכשיר הטלפון ולכרטיס הסים, אך הוא בחר לשמור על שתיקה.

בהקשר זה, עדותו של עודאי לפיה המספר שהיה שמור אצלו תחת השם "חמודה", היה שייך לחברו חמודה

מוסרתי, נשמעת מופרכת, ולא הוכחה בשום דרך. אין כל היגיון בטענה לפיה עודאי קיים שיחות כה מרובות עם איזשהו חבר אלמוני בשם "חמודה", תוך כדי ביצוע ההתפרצות לדירה, לרבות שיחות ועידה בשיתוף חאלד.

39. גבי ארנס העיד כי המתלונן מסר לידי המשטרה את מספר הברזל של המכשיר הנייד שנגנב מן הדירה: 358729054258274-0. במחקר תקשורת למספר זה, עלה כי כרטיס הסיים של הנאשם "התארח" בו ביום 26.2.16, בשעה 02:35, היינו כשעתיים לאחר ממועד ההתפרצות (ת/32). ראייה חשובה זו מלמדת כאלף עדים על כך שהנאשם היה שותף להתפרצות, שאם לא כן, קשה להסביר כיצד יכול היה הכרטיס להגיע לידי עוד באותו לילה.

40. המסקנה ממחקרי התקשורת היא כי הנאשם היה מעורב בעבירת ההתפרצות, כפי שמסר חאלד בהודעתו.

גרסת הנאשם

41. הנאשם נחקר ביום 17.6.16 וביום 22.6.16. בשתי ההזדמנויות שמר על זכות השתיקה, למרות שהופנו אליו שאלות רבות.

42. גם עדותו בחקירה הראשית, היתה קצרצרה ולקונית, ובעצם התמצתה בטענה שאין לו קשר לעבירות בכלל, אך לא הוצגה כל גרסה בעניין מעשיו בזמן הרלוונטי.

43. הנאשם נתבקש להתייחס בעדותו לעובדה שנתפס בביתו מכשיר הטלפון מסוג נוקיה, השייך לו לפי טענת בת זוגו, ובתוכו נמצא כרטיס הסיים ש"התארח" במכשיר הגנוב. בנוסף, הוטח בו כי בטלפון נמצאו שיחות רבות עם עודאי השמור אצלו כאיש קשר. לכל אלה התכחש, וטען לקונית כי המספר 0543653990 אינו שלו, והמשטרה כבר השיבה לידי מכשיר שנלקח ממנו. הנאשם אף התכחש לכך שעודאי מסר לשוטרים את מספר הטלפון שלו, והעדיף להסתפק באמירה תלושה, לפיה מכשיר הנוקיה היה זרוק בבית ו"לא היה משומש". עדותו הותירה רושם של כעס ואי התמודדות עם הטענות. על מנת להתרשם, ניתן להפנות לדבריו אלה, בהם היתמם כאילו אינו מבין כלל את האישום (עמ' 61):

ש. איפה היית באותו יום 25.2.16 ביום שהדירה נפרצה?

ת. איזה דירה נפרצה?

ש. על מה אתה מואשם אתה יודע?

ת. על מה את מתכוונת? פונה לבאת כוחו שתסביר לי היא חושבת שאני מבין כל דבר.

ש. על מה אתה מואשם בכתב האישום?

ת. על גניבה על מה?

ש. איזה בית?

ת. לא יודע.

ש. איזה בית?

ת. אתם מדברים איתי בכעסים ועושים עלי פוזות כבוד השופטת, אתם לא תדברו איתי ככה. בסדר? תדברו איתי ביפה אני אדבר יפה. אני בקושי מדבר עם אנשים, אני רוצה לשבת על כיסא אני לא יכול לנשום. אני רוצה לנשום. (הנאשם מסובב את גבו לבית המשפט ויוצא על דעת עצמו) סליחה.

התנהלות הנאשם עובר למעצרו

44. כפי שנכתב לעיל, הנאשם נעצר רק ביום 17.6.16, זאת למרות שהמטרה תרה אחריו, והשאירה עבורו הודעות רבות. בנוסף, יש להניח כי ידע על כך שהמטרה ערכה חיפוש בביתו ביום 13.4.16 ונטלה את מכשיר הטלפון שלו. למרות זאת, לא טרח להתייצב בתחנת המטרה. על פי דו"חות פעולה, כשהגיעה המטרה לביתו ביום 17.6.16, ניסו הוריו להתחמק, וטענו כי אינו נמצא בבית. רק לאחר שהתעורר חשדם של השוטרים כי הנאשם מסתתר באחד החדרים, נפרצה הדלת בכוח, והנאשם נמצא בתוך החדר. בהמשך, צעק והתנגד למעצר, עד שהיה צורך לכבלו (ת/15, 26, 27).

45. הנאשם נחקר על התנהלותו האמורה, וגם בעניין זה מסר גרסה המתעלמת מן הראיות. מחד, אישר כי היה ידוע לו שעודאי נעצר (עמ' 56 ש' 7), ואף ידע שהמטרה מחפשת אחריו, אך למרות זאת, לא הסגיר עצמו. מאידך, טען שלא היה בקשר עם אשתו באותה תקופה, ולא התעניין במעצרו של אחיו. בנוסף, הכחיש את הטענה לפיה התחבא בבית.

46. כידוע, בהתאם להלכה הפסוקה, התנהגות מפלילה של נאשם, כגון: הימלטות מן המטרה או ניתוק הטלפון, אשר לא ניתן לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש כראיה נסיבתית, המצטרפת לראיות נוספות (ע"פ 10221/06 ג'ורן נ' מד"י (17.1.2008); ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מד"י (31.8.2016)), לאור זאת, אני סבורה כי התנהלות הנאשם שאין לה הסבר סביר, מחזקת את ראיות התביעה.

סיכום-אישום ראשון

47. מארג הראיות שהוצגו כולל את אמרות החוץ של חאלד ועודאי, וכן מחקרי תקשורת ענפים. למול אלה עומדת שתיקתו הרועמת של הנאשם, אשר לא נרפאה בעדותו כלל וכלל. לדעתי, כל אלה מובילים למסקנה חד משמעית, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם היה שותף לקשירת הקשר, תכנון ההתפרצות, וביצועה.

האישום השני

ראיות התביעה

48. מטעם התביעה הוגש בהסכמה פרוטוקול בית המשפט בתיק מ"י 37328-06-16 מיום 17.6.16, לפיו שוחרר הנאשם ממעצר בכפוף לתנאים שונים וביניהם: מעצר בית מלא ברח' בלפור 1 בלוד בפיקוח צמוד והדוק של אחיו זאודי עיסאווי, וזאת למשך 5 ימים (ת/6).

הוגשו דו"חות פעולה מיום 19.6.16 (ת/16) ומיום 20.6.16 (ת/9) לפיהם נערכה ביקורת על מעצר הבית, אך הנאשם לא נמצא בכתובת, בניגוד להחלטת בית המשפט. כמו כן, ביום 22.6.16, הנאשם לא נמצא בכתובת, אלא בכתובת אחרת, ונעצר מחדש.

49. הנאשם נחקר ביום 22.6.16 בגין הפרת התנאים. בחקירתו הראשונה (ת/33) טען כי היה בכתובת, וייתכן שישן ולא שמע את השוטרים, אך היה בבית. בחקירתו השנייה מאותו היום (ת/1) שמר על זכות השתיקה.

עדות הנאשם

50. בעדותו הראשית, בחר הנאשם להתעלם מן האישום השני. בחקירה הנגדית אישר כי לא היה בכתובת מעצר הבית, אך טען כי היה צריך לעבור לכתובת אחרת, ובא כוחו דאז, אמר לו שהוא יטפל בעניין ואישר לו לעבור לכתובת החדשה. לאחר מכן, התברר שבא כוחו לא טיפל, ולכן עצרו אותו בכתובת החדשה. לפי גרסתו, המדובר בטעות של עורך הדין.

סיכום אישום שני

51. הנאשם לא עורר ספק סביר, ולמעשה אינו חולק על העובדה שלא היה במעצר בית בכתובת שקבע בית המשפט. גם לא נעשה מטעמו מאמץ להוכחת טענותיו, אשר ניתן היה להוכיחן לכאורה בנקל, באמצעות הבאת בא כוחו דאז, לעדות.

בנסיבות אלו, הוכח האישום.

סוף דבר

52. התביעה הוכיחה את העובדות בשני האישומים, מעבר לכל ספק סביר.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), התפרצות למגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) ו-29 לחוק, גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 ו-29 לחוק, ו-2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, במעמד הצדדים